

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 24 lipca 2020 r.

DIH-2.709.20.2020.CS

DECYZJA DIH-2 NR 54/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1, art. 189a § 1, art. 189k § 1 i 3 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2020 r., poz. 256, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r., poz. 1668 z późn. zm.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 17 marca 2020 r., złożonego przez – reprezentowaną przez pełnomocnika - przedsiębiorcę Panią Mariannę Wójcicką prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Marianna Wójcicka Firma Handlowo – Usługowa „MEGA” w Tychach – od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 4 marca 2020 r. (sygn. KJ.8361.146.2019/9DEC/19/1DEC/20), odmawiającej udzielenia ulgi w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej poprzez umorzenie całości lub części kary oraz rozłożenie na raty całości lub części administracyjnej kary pieniężnej, wymierzonej ww. Przedsiębiorcy w wysokości 25 100 zł, decyzją Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 5 września 2019 r. (sygn. KJ.8361.146.2019/9DEC/19), utrzymaną w mocy decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 29 listopada 2019 r., nr DIH-2 Nr 58/2019,

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Przy piśmie z 30 marca 2020 r. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie z 17 marca 2020 r., złożone przez – reprezentowaną przez pełnomocnika - przedsiębiorcę (...) (dalej także: „Przedsiębiorca” lub „Strona”) wraz z aktami sprawy nr KJ.8361.146.2019/9DEC/19/1DEC/20.

Inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, działając na podstawie upoważnienia nr KJ-170-W/2019 z 10 czerwca 2019 r. przeprowadzili kontrolę w (...) dzierżawionym przez Stronę. Zakres przedmiotowy kontroli dotyczył sprawdzenia przestrzegania przez Stronę obowiązków określonych w art. 6b, 6c, 6d i 7a ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r., poz. 660, z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw” polegających na wystawianiu świadectwa jakości paliwa stałego i przekazywaniu go każdemu podmiotowi, który nabywa to paliwo.

W toku kontroli przeprowadzonej 10 – 14 czerwca 2019 r. ustalono, że Strona prowadziła sprzedaż różnych sortymentów węgla kamiennego spełniającego wymagania jakościowe określone w rozporządzeniu Ministra Energii z 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890). W ocenie Śląskiego WIIH wprowadzanie do obrotu paliw stałych poprzez sprzedaż podmiotom posiadającym status pośredniczącego podmiotu węglowego (PPW) na podstawie potwierdzeń wydanych przez organy administracji celnej lub skarbowej, dla których załadunek węgla odbywał się poza kontrolowanym składem (kopalnia) i dla których przedsiębiorca nie wystawiał świadectw jakości stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez to paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, czyli świadectwa jakości.

Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej 5 września 2019 r. wydał decyzję nr sprawy KJ.8361.146.2019/9DEC/19 nakładającą na Przedsiębiorcę karę pieniężną z tytułu wprowadzania do obrotu paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach

domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, bez wystawienia dla nich świadectwa jakości oraz przekazywania ich poświadczonych kopii nabywcom kupującym te paliwa, wbrew obowiązkom wynikającym z art. 6c ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Pismem z 20 września 2019 r., Strona reprezentowana przez pełnomocnika złożyła odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji i niewymierzenie Przedsiębiorcy administracyjnej kary pieniężnej.

Decyzją z 29 listopada 2019 r., nr DIH-2 Nr 58/2019 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 5 września 2019 r. (sygn. KJ.8361.146.2019/9DEC/19) nakładającą na Przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną.

Pismem z 16 grudnia 2019 r. Strona wniosła do Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej o wstrzymanie kary administracyjnej nałożonej decyzją z 5 września 2019 r. (sygn. KJ.8361.146.2019/9DEC/19). Przy piśmie z 30 grudnia 2019 r. wniosek ten przekazano do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Pismem z 29 stycznia 2020 r. Strona wniosła o zastosowanie ulgi w spłacie administracyjnej kary pieniężnej nałożonej decyzją z 5 września 2019 r. (sygn. KJ.8361.146.2019/9DEC/19). Niniejszy wniosek uzasadniono ciężką chorobą małżonka Przedsiębiorcy, a co z tym związane ponoszeniem wysokich kosztów wizyt lekarskich, zakupu leków i sprawowania opieki oraz wpływu choroby na prowadzoną działalność gospodarczą. Do wniosku dołączono dokumentację medyczną oraz PIT 36L za rok 2019.

Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej - pismem z 4 lutego 2020 r. – zawiadomił Przedsiębiorcę, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie zastosowania ulgi w spłacie administracyjnej kary pieniężnej. W zawiadomieniu Stronę pouczone o przysługującym jej prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, a zarazem wezwano do sprecyzowania sformułowanych we wniosku żądań oraz przedstawienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy uzasadniających wniosek o zastosowanie ulgi, związanych z aktualnymi możliwościami płatniczymi Przedsiębiorcy, a także do złożenia potwierdzających je dowodów.

Postanowieniem z 4 lutego 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odmówił wstrzymania wykonania decyzji z 5 września 2019 r. (sygn. KJ.8361.146.2019/9DEC/19) utrzymanej w mocy decyzją z 29 listopada 2019 r., nr DIH-2 Nr 58/2019.

W piśmie z 20 lutego 2020 r. Strona sprecyzowała żądania zawarte we wniosku z 29 stycznia 2020 r. stwierdzając, iż wnosi o umorzenie kary w wysokości 12 550 zł oraz rozłożenie na 12 rat kwoty 12 550 zł. W uzupełnieniu wniosku Przedsiębiorca przedstawił wydruk podatkowej księgi przychodów i rozchodów za rok 2019 oraz kopię skargi do WSA zawierającej wnioski o wstrzymanie zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 29 listopada 2019 r., nr DIH-2 Nr 58/2019.

Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej decyzją z 4 marca 2020 r. (sygn. KJ.8361.146.2019/9DEC/19/1DEC/20), odmówił udzielenia ulgi w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej poprzez umorzenie całości lub części kary oraz rozłożenie na raty całości lub części administracyjnej kary pieniężnej, wymierzonej Przedsiębiorcy w wysokości 25 100 zł, decyzją Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 5 września 2019 r. (sygn. KJ.8361.146.2019/9DEC/19), utrzymaną w mocy decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 29 listopada 2019 r., nr DIH-2 Nr 58/2019.

Pismem z 17 marca 2020 r. Strona odwołała się od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 4 marca 2020 r. (sygn. KJ.8361.146.2019/9DEC/19/1DEC/20). Przedsiębiorca zarzucił niniejszej decyzji naruszenie art. 189k § 1 i 3 poprzez bezzasadne przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie zachodzi ważny interes publiczny i ważny interes strony, a tym samym brak jest podstaw do zastosowania ulgi.

Przy piśmie z 30 marca 2020 r. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie z 17 marca 2020 r., złożone przez – reprezentowaną przez pełnomocnika - przedsiębiorcę (...) wraz z aktami sprawy nr KJ.8361.146.2019/9DEC/19/1DEC/20.

Pismem z 14 kwietnia 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

W piśmie z 28 kwietnia 2020 r. Strona wyjaśniła, iż po ustaniu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID, rozważy skorzystanie z prawa wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych

w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy.

Pismem z 28 maja 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował Przedsiębiorcę, iż termin do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, rozpoczął bieg od dnia 24 maja 2020 r. oraz przedłużył termin zakończenia niniejszego postępowania do 24 czerwca 2020 r.

Postanowieniem z 1 lipca 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, przedłużył termin zakończenia niniejszego postępowania do 24 lipca 2020 r.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Odnosząc się do zarzutu Strony - zawartego w treści odwołania z 17 marca 2020 r. – dotyczącego naruszenia art. 189k § 1 i 3 poprzez bezzasadne przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie zachodzi ważny interes publiczny i ważny interes strony, a tym samym brak jest podstaw do zastosowania ulgi, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przedstawia następujące stanowisko.

Na wstępie należy zauważyć, iż przepis art. 189a § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2020 r., poz. 256, z późn. zm.), dalej: „Kpa”, stanowi, iż w sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej lub udzielania ulg w jej wykonaniu stosuje się przepisy działu IV A – Administracyjne kary pieniężne. Nie ulega zatem wątpliwości, iż w niniejszej sprawie zastosowanie będą miały przepisy tego działu Kpa. Z kolei zgodnie z art. 189k § 1 Kpa organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:

- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;

4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż w niniejszym postępowaniu złożenie przez Stronę wniosku dotyczącego częściowego umorzenia lub rozłożenia na raty nałożonej kary pieniężnej jest z formalnego punktu widzenia możliwe. Analogicznie z formalnego punktu widzenia, możliwe jest udzielenie przez organ ulg w wykonaniu kary pieniężnej, polegających na rozłożeniu kary na raty lub jej częściowym umorzeniu. Cytowany powyżej przepis art. 189k § 1 Kpa uzależnia jednak zastosowanie ulg od spełnienia jednej z dwóch przesłanek, a mianowicie przypadku uzasadnionego ważnym interesem publicznym lub przypadku uzasadnionego ważnym interesem strony. Istota sprawy sprowadza się zatem do tego, czy w niniejszym postępowaniu spełniona została jedna z ww. przesłanek.

Strona w odwołaniu z 17 marca 2020 r. stoi na stanowisku, iż w niniejszym postępowaniu zastosowanie będzie miała zarówno przesłanka ważnego interesu strony, jak i interesu publicznego.

Odnosząc się do przesłanki ważnego interesu strony, należy stwierdzić, że pojęcie to nie posiada definicji ustawowej, a zastosowane określenie ma charakter ogólny. W związku z powyższym, bardziej szczegółowej definicji należy poszukiwać w orzecznictwie sądów administracyjnych. „Ważnego interesu” strony nie można utożsamiać z subiektywnym odczuciem przedsiębiorcy, przekonaniem o potrzebie skorzystania z ulgi, w tym spowodowanym dolegliwością płacenia podatków” (I SA/Kr 696/09). „Ważny interes strony zachodzi w sytuacji, gdy z powodu nadzwyczajnych przypadków losowych nie jest on w stanie uregulować zaległości” (I SA/Ol 104/09). Przywołane orzeczenia pozwalają szczegółowo określić, co składa się na pojęcie ważnego interesu strony. Od strony, która podejmuje działalność gospodarczą powinno się oczekiwać przewidywania konsekwencji swoich działań i tego, że w toku jej prowadzenia mogą wystąpić trudności, które powinny być uwzględniane w planie podejmowanej działalności gospodarczej. Wnioskodawca powinien zważać na wysokość dochodów, obciążenia oraz zabezpieczyć środki na ten cel. O zaistnieniu ważnego interesu strony uzasadniającego udzielenie ulgi w postaci umorzenia kary pieniężnej lub jej rozłożenia na raty można mówić np. w razie znacznego obniżenia zdolności płatniczych strony, spowodowanych zdarzeniem losowym (powódź, pożar, kradzież lub inne zdarzenie uznane za wyjątkowe).

Odnosząc się do przesłanki ważnego interesu publicznego, należy zauważyć, iż w literaturze przedmiotu definiuje się pojęcie "interesu publicznego", jako pewną dążność do osiągnięcia określonych celów, które zamierza osiągnąć społeczeństwo (por. M. Wyrzykowski, Pojęcie interesu społecznego w prawie administracyjnym, Warszawa 1986

r.). "Interes publiczny" rozumieć również można jako dyrektywę postępowania nakazującą respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie obywateli do organów władzy publicznej, sprawność działania aparatu państwowego, czy korekta jego błędnych decyzji. Pojęcie "interesu publicznego" nie ma więc stałego zakresu treści: "interes publiczny" to zespół ogólnie zarysowanych celów, które – w przypadkach określonych przez prawo – należy wziąć pod uwagę w procesie stosowania prawa (por. B. Brzeziński, M. Kalinowski, A. Olesińska, M. Masternak, J. Orłowski, Ordynacja podatkowa. Komentarz, Toruń 2007, s. 468). Słusznie zatem organ I instancji odwołuje się do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie (I SA/Lu 52/10), stwierdzającego że interes publiczny uzasadniający rozłożenie kary na raty, występować może w sytuacji, gdy zapłata zaległości spowoduje konieczność sięgania przez stronę do środków pomocy państwa, gdyż nie będzie ona w stanie zaspokoić swoich elementarnych potrzeb materialnych.

Niezależnie od powyższego, zgodnie z orzeczeniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 27 czerwca 2000 r. „w sprawach stosowania ulg przedmiotem oceny organów podatkowych musi być stan faktyczny, w tym głównie sytuacja finansowa, rodzinna i życiowa strony istniejąca w dacie rozstrzygnięcia sprawy" (I SA/Ka 1821/98), jednakże z uwagi na fakt, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zgodnie z przepisami ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest jedynie Zarządzającym tym systemem i nie został wyposażony w narzędzia umożliwiające ustalenie sytuacji finansowej strony postępowania, przy ustalaniu ważnego interesu strony musi polegać na materiałach przekazanych przez stronę. W związku z powyższym, to na stronie postępowania wnioskującej o zastosowanie ulgi ciąży obowiązek uprawdopodobnienia wystąpienia przesłanek jej zastosowania. W tym miejscu należy zauważyć, iż Przedsiębiorca został wezwany przez organ I instancji do przedstawienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy uzasadniających wniosek o zastosowanie ulgi, związanych z aktualnymi możliwościami płatniczymi, a także do złożenia potwierdzających je dowodów. W toku postępowania Przedsiębiorca przekazał kopię księgi przychodów i rozchodów za rok 2019, kopię PIT-36L oraz dokumentację medyczną współmałżonka, przy czym dokumentacja ta zważywszy nie tylko na jej obszerność, ale i treść odwołania, ma w ocenie Strony stanowić podstawę zastosowania ulgi. Strona nie przekazała jakichkolwiek innych dokumentów mogących dać możliwość oceny jej sytuacji finansowej. W ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, skoro niniejsze postępowanie w sprawie zostało wszczęte na wniosek samego zainteresowanego, winien on współpracować z organem w celu ustalenia

wszystkich okoliczności stanu faktycznego sprawy. To w interesie Strony powinno leżeć podanie do wiadomości organów wszystkich istotnych okoliczności sprawy i dopilnowanie utrwalenia ich w dokumentach. Przedsiębiorca powinien mieć świadomość, że zgodnie z ogólną zasadą postępowania dowodowego, ciężar dowodzenia spoczywa na tym, kto wywodzi określone skutki prawne. To po stronie Przedsiębiorcy leży inicjatywa dowodowa i nie powinien on czuć się zwolniony z obowiązku współdziałania z organami (I SA/Ke 6/18). Wypada w tym miejscu dodać, że oprócz samego wezwania do przedstawienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy uzasadniających wniosek o zastosowanie ulgi, Strona została także pouczone, iż dotychczas nie wykazała swojego ważnego interesu lub interesu publicznego, pozwalającego na zastosowanie ulgi.

W kontekście powyższego wskazanie przez Stronę w rozliczeniu podatkowym straty za rok 2019 oraz odwołanie się do choroby współmałżonka nie można uznać za spełnienie przesłanek do zastosowania ulgi. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie kwestionuje przedłożonych przez Stronę dokumentów, jednakże na ich podstawie brak jest podstaw do zastosowania ulgi. Przedsiębiorca nie wskazał jakie wydatki ponosi w związku z chorobą współmałżonka. Nie wskazał także majątku jakim dysponuje, informacji o kredytach lub innych stałych obciążeniach, dotyczących bieżącego funkcjonowania firmy i rodziny. Samo wykazanie strat za rok 2019 również należy uznać za niewystarczające, gdyż nie wiadomo czy straty miały miejsce tylko w tym roku, czy też występowały w latach poprzednich. Na marginesie należy dodać, iż zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 kwietnia 2003 r. „niepowodzenie finansowe działalności gospodarczej nie może skutkować obowiązkiem rozłożenia zaległości podatkowej na raty (III SA 2040/01).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w trakcie postępowania w sprawie rozłożenia kary pieniężnej na raty lub jej częściowego umorzenia, musi uwzględnić nie tylko interes strony postępowania, ale także charakter, jaki ma kara wymierzona w trakcie postępowania. Należy stwierdzić, iż Strona, będąc wprowadzającym do obrotu paliwa stałe, uchybiła obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw – nie wystawiła oraz nie przekazała świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu. Naruszyła tym samym podstawowe akty prawne, ustanowione w celu zapewnienia kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań zmierzających do ich uzyskania.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r., Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/